

Odnalezieni i Zidentyfikowani

Szanowni Państwo, mamy zaszczyt poinformować, że w dniu dzisiejszym ogłoszono następujących 21 nazwisk zidentyfikowanych ofiar reżimu komunistycznego oraz niemieckiego.

Wśród odnalezionych i zidentyfikowanych znaleźli się:

Ludwik Augustyniak pseud. „Cygan”, „Gustek”, st. sierż.
WP, żołnierz Armii Krajowej

Urodził się 7 listopada 1898 r. w Żbikach w powiecie pleszewskim. Brał udział w Powstaniu Wielkopolskim. W okresie międzywojennym służył w Wojsku Polskim, m.in. w 62 pułku piechoty w Bydgoszczy i w Dowództwie Okręgu Korpusu VIII w Toruniu. W trakcie kampanii wrześniowej został ranny w bitwie nad Bzurą. Po rekonwalescencji wrócił do Bydgoszczy, gdzie w kwietniu 1940 r. został aresztowany przez gestapo i osadzony w obozie w Sachsenhausen, a następnie w Mauthausen, z którego został zwolniony dzięki staraniom żony - Ireny Sznajder (Niemki). Zaangażował się w działalność podziemną i od 1942 r. był wywiadowcą AK w Bydgoszczy. W lutym 1945 r. został aresztowany przez NKWD i przewieziony do więzienia w Koronowie. 26 lutego 1945 r. udało mu się zbiec z transportu przewożącego go do Jastrowia w powiecie złotowskim. W trakcie akcji odbicia więźniów zginęło trzech milicjantów. W kwietniu 1946 r. został aresztowany przez funkcjonariuszy Wojewódzkiego Urzędu Bezpieczeństwa Publicznego w Bydgoszczy i oskarżony o współudział „w morderstwie milicjantów”. 30 września 1946 r. został skazany przez Wojskowy Sąd Rejonowy w Bydgoszczy na karę śmierci, którą wykonano

27 listopada 1946 r. w Więzieniu Karno-Śledczym przy ul. Wały Jagiellońskie w Bydgoszczy. Szczątki Ludwika Augustyniaka odnaleziono w czerwcu 2018 r. podczas prac ekshumacyjnych prowadzonych przez IPN na cmentarzu komunalnym przy ul. Kcyńskiej w Bydgoszczy.

Zdzisław Broński ps. „Zdzich”, „Uskok”, sierż. rez. WP, ppor. Armii Krajowej, por. Delegatury Sił Zbrojnych, kpt. Zrzeszenia „Wolność i Niezawisłość”, kawaler orderu *Virtuti Militari*

Urodził się 24 grudnia 1912 r. w Radzicu Starym w powiecie lubartowskim. Był synem Franciszka i Apolonii z d. Warchulska. W 1934 r. powołano go do odbycia służby wojskowej w 23. pułku piechoty we Włodzimierzu Wołyńskim, gdzie ukończył szkołę podoficerską. We wrześniu 1939 r. walczył w składzie 50. pułku piechoty. 8 września 1939 r. dostał się do niewoli niemieckiej, z której zbiegł 17 października 1940 r. Po powrocie w rodzinne strony rozpoczął działalność konspiracyjną.

Prawdopodobnie na początku związał się z Polską Organizacją Zbrojną „Raclawice”, a po jej scaleniu z AK. W kwietniu 1944 r. zorganizował oddział partyzancki, który w maju 1944 r. przekształcono w VI. pluton zgrupowania oddziałów 8. pułku piechoty Legionów AK. Po wkroczeniu Sowieców na Lubelszczyznę rozformował grupę, jednak poszukiwany przez NKWD musiał powrócić do konspiracji. Już jesienią 1944 r. podjął działania z zakresu samoobrony. W lutym 1945 r. reaktywował oddział partyzancki, który początkowo podlegał komendzie Obwodu Delegatury Sił Zbrojnych – Zrzeszenia „Wolność i Niezawisłość” Lubartów, a od maja 1946 r. – komendantowi oddziałów leśnych Inspektoratu WiN Lublin mjr. Hieronimowi Dekutowskiemu „Zaporze”. „Uskok” został wówczas mianowany dowódcą oddziałów i drużyn dywersyjnych operujących na terenie Obwodu WiN Lubartów. Nie skorzystał z amnestii z lutego 1947 r., nadal dowodząc podległym mu oddziałem. We wrześniu 1947 r. objął komendę nad wszystkimi grupami zbrojnymi operującymi na terenie byłego Inspektoratu WiN Lublin. Od jesieni 1947 r. ukrywał się najczęściej w bunkrze wybudowanym pod stodołą Wiktora i Mieczysława Lisowskich

w Dąbrówce koło Łęcznej. Wieczorem 20 maja zabudowania Lisowskich otoczyła 150-osobowa grupa operacyjna UB-MO-KBW. Znajdując się w sytuacji bez wyjścia, rankiem 21 maja 1949 r. „Uskok” popełnił samobójstwo, detonując granat. Fragment szczątków Zdzisława Brońskiego został odnaleziony w czerwcu 2018 r., w czasie prac prowadzonych przez IPN w miejscu dawnego bunkra w Nowogrodzie w woj. lubelskim.

Wiesław Budzik ps. „Roland”, żołnierz Związku Walki Zbrojnej, Narodowego Zjednoczenia Wojskowego

Urodził się 4 grudnia 1920 r. w Łękawicy w pow. tarnowskim. Był synem Józefa - zawodowego oficera oraz Marii z d. Sand. W 1937 r. wstąpił do Korpusu Kadetów w Rawiczu, gdzie w 1939 r. zdał maturę. Po wybuchu wojny przedostał się na Kresy, gdzie przebywał do końca października. Jego ojciec został uwięziony przez Sowieców, a następnie zamordowany w Katyniu. Po powrocie do domu nawiązał współpracę ze Związkiem Walki Zbrojnej. W maju 1941 r. został aresztowany przez gestapo i osadzony najpierw w więzieniu w Tarnowie, a następnie kolejno w KL Gross - Rosen i w Hersbruck - filii KL Flossenburg. Wiosną 1945 r. znalazł się w kolumnie więźniów prowadzonych do KL Dachau uwolnionej przez wojska amerykańskie. Jesienią 1945 r. powrócił do kraju, a wiosną 1946 r. będąc w Łękawicy dołączył do oddziału Narodowego Zjednoczenia Wojskowego Tadeusza Gajdy „Tarzana”, uczestnicząc w wielu przeprowadzonych akcjach. Został aresztowany 4 sierpnia 1946 r. nieopodal rodzinnej miejscowości i poddany brutalnemu śledztwu. Budzik został skazany 27 września 1946 r. przez Wojskowy Sąd Rejonowy w Krakowie na sesji wyjazdowej w Tarnowie na karę śmierci. Wyrok wykonano 21 października 1946 r. w więzieniu przy ul. Montelupich w Krakowie. Szczątki Wiesława Budzika zostały odnalezione w trakcie prac ekshumacyjnych prowadzonych w październiku 2017 r. przez IPN na Cmentarzu Rakowickim.

Stanisław Dolewski

Urodził się 25 października 1910 r. w Baku. Był synem

Leona i Marii z domu Paszkiewicz. W 1921 r. przyjechał z matką do Warszawy, gdzie uczęszczał do gimnazjum. Szkołę ukończył jednak w Poznaniu, gdzie następnie rozpoczął pracę w biurze ojca - Leon Dolewskiego, który był wówczas przedstawicielem Warszawskiej Fabryki Papieru na Poznań. W 1933 r. wstąpił do Szkoły Podchorążych przy 22 p.p. w Siedlcach, skąd został zwolniony po kilku tygodniach z powodów zdrowotnych. W 1934 r. założył w Poznaniu własną hurtownię papieru. W chwili wybuchu wojny przeniósł się z Poznania do Warszawy, gdzie mieszkała jego żona z dziećmi, a w czerwcu 1940 r. otworzył kawiarnię. Jednak już w sierpniu 1940 r. razem z bratem został ujęty w łapance ulicznej i wywieziony do Auschwitz. Dzięki staraniom matki został zwolniony z obozu po trzech miesiącach. Podjął pracę w firmie papierniczej ojca w Radomiu, co umożliwiło mu przekazanie 700 kg papieru drukowanego jednej z organizacji podziemnych. Po zakończeniu wojny powrócił do Poznania, gdzie odbudował swoją firmę. Dobrze rozwijającą się działalność przerwał aresztowanie 14 maja 1947 r. w Łodzi przez funkcjonariuszy Ministerstwa Bezpieczeństwa Publicznego. Wojskowy Sąd Rejonowy w Łodzi skazał Stanisława Dolewskiego po pokazowym procesie 12 stycznia 1948 r. na karę śmierci. W treści wyroku podkreślono prowadzoną przez oskarżonego działalność dywersyjną w przemyśle papierniczym oraz sabotaż polityczny polegający na udzieleniu przez Dolewskiego pożyczki Polskiemu Stronnictwu Ludowemu na przedwyborczą akcję propagandową. Wyrok śmierci został wykonany 3 kwietnia 1948 r. w więzieniu w Łodzi. Szczątki Stanisława Dolewskiego odnaleziono w lipcu 2017 r. w trakcie prac ekshumacyjnych prowadzonych przez IPN na cmentarzu rzymskokatolickim Doły w Łodzi.

Adam Domalik ps. „Kowboj”, żołnierz Armii Krajowej

Urodził się 4 listopada 1925 r. w Spytkowicach w pow. myślenickim. Był synem Jana i Marii z d. Latawiec. We wrześniu 1939 r. został wywieziony przez Niemców na teren Słowacji, gdzie przebywał do lipca 1940 r. W 1944 r. został wcielony do Baudienstu (*Służba Budowlana w Generalnym Gubernatorstwie*), skąd po kilku miesiącach zbiegł. Po

dezercji z wojska w marcu 1946 r. dołączył do oddziału Mieczysława Janczaka ps. „Beskida”, a następnie trafił do oddziału „Wojsko Polskie”, którym dowodził Władysław Janur ps. „Wisła”. Uczestniczył w akcjach rozbrojeniowych i porządkowych oraz w likwidacji dawnych współpracowników niemieckich. Po częściowym rozbiciu oddziału latem 1946 r. przybył do obozu Józefa Kurasia „Ognia”, który przydzielił go do 3. „rabczańskiej” kompanii zgrupowania, w której pełnił funkcję zastępcy dowódcy. „Kowboj” brał udział w niemal wszystkich akcjach prowadzonych przez kompanię od lata 1946 r. do wczesnej wiosny 1947 r. W lutym 1947 r. nie zdecydował się na ujawnienie, lecz podjął próbę przedostania się do amerykańskiej strefy okupacyjnej w Austrii. Przygotowana w maju 1947 r. ucieczka nie powiodła się i został złapany na przedmieściach Wiednia, a następnie odesłany do Polski. 18 grudnia 1947 r. Wojskowy Sąd Rejonowy w Krakowie skazał Domalika na karę śmierci. Wyrok wykonano 24 lutego 1948 r. w więzieniu przy ul. Montelupich w Krakowie. Szczątki Adama Domalika zostały odnalezione w trakcie prac ekshumacyjnych prowadzonych przez IPN w październiku 2017 r. na Cmentarzu Rakowickim.

Józef Domański pseud. „Paweł”, „Łukasz”, „Znicz”, żołnierz Armii Krajowej - Zrzeszenia „Wolność i Niezawisłość”

Urodził się 2 marca 1920 r. w m. Dąbie w pow. Łęczyca. Był synem Władysława i Marii z d. Gałamon. W lipcu 1946 r. wstąpił do oddziału Józefa Struga pseud. „Ordon” z Obwodu WiN Włodawa. We wrześniu 1946 r. został przeniesiony do oddziału żandarmerii Antoniego Chomy pseud. „Batory”. Po śmierci dowódcy, w lutym 1947 r. dołączył ponownie pod komendę „Ordona”. W czasie amnestii 1947 r. nie ujawnił się. Po śmierci „Ordona” pozostawał kolejno pod komendą jego zastępców Stanisława Falkiewicza pseud. „Ryś” i Stanisława Marciniaka pseud. „Niewinny”. Grupa uległa rozpadowi w maju 1948 r. Do jesieni 1949 r. ukrywał się samotnie w konspiracyjnych kwaterach. W listopadzie 1949 r. dołączył do oddziału Edwarda Taraszkiewicza pseud. „Żelazny”. 6 października 1951 r. czteroosobowa grupa „Żelaznego” została osaczona w kol. Żbereże w pow. Włodawa przez grupę operacyjną UB-KBW. Rannego w

czasie walki Józefa Domańskiego aresztowano i przetransportowano do siedziby Powiatowego Urzędu Bezpieczeństwa Publicznego we Włodawie. Stamtąd przeniesiono go do Wojewódzkiego Urzędu Bezpieczeństwa Publicznego w Lublinie, a następnie osadzono w więzieniu na Zamku. Przeszedł intensywne i ciężkie śledztwo. 14 sierpnia 1952 r. został skazany przez Wojskowy Sąd Rejonowy w Lublinie na karę śmierci. Wyrok wykonano 12 stycznia 1953 r. na Zamku w Lublinie. Szczątki Józefa Domańskiego odkryto w listopadzie 2017 r. podczas prac ekshumacyjnych prowadzonych na Cmentarzu Rzymskokatolickim przy ul. Unickiej w Lublinie.

Florian Dutkiewicz ps. „Jawor”, „Wiktor”, st. sierż. WP, żołnierz Armii Krajowej

Urodził się 19 marca 1900 r. w Gozdowie w powiecie wrzesińskim. Brał udział w Powstaniu Wielkopolskim. Przed II wojną pełnił służbę w Wojsku Polskim. Uczestnik kampanii wrześniowej 1939 r. W czasie okupacji niemieckiej pracował jako robotnik w warsztatach kolejowych w Bydgoszczy. W marcu 1942 r. wstąpił do Okręgu Pomorskiego AK, gdzie pełnił funkcję komendanta rejonu kolejowego w Bydgoszczy. W lutym 1945 r. został aresztowany przez NKWD i przetransportowany do więzienia w Koronowie. O jego dalszych losach miał zdecydować Sąd Polowy Armii Czerwonej. Po ucieczce z transportu ukrywał się i w sierpniu 1945 r. podjął pracę w Bydgoskiej Spółdzielni Spożywców. W kwietniu 1946 r. w Bydgoszczy został aresztowany przez funkcjonariuszy Wojewódzkiego Urzędu Bezpieczeństwa Publicznego pod zarzutem współudziału w „zabójstwie milicjantów”, którzy zginęli w trakcie ucieczki. 30 września 1946 r. został skazany przez Wojskowy Sąd Rejonowy w Bydgoszczy na karę śmierci, którą wykonano 27 listopada 1946 r. w Więzieniu Karno-Śledczym przy ul. Wały Jagiellońskie w Bydgoszczy. Szczątki Floriana Dutkiewicza odnaleziono w czerwcu 2018 r. w trakcie prac ekshumacyjnych prowadzonych przez IPN na Cmentarzu Komunalnym przy ul. Kcyńskiej w Bydgoszczy.

Tadeusz Gajda ps. „Tarzan”, żołnierz Narodowej Organizacji

Wojskowej – Armii Krajowej, podporucznik Narodowego Zjednoczenia Wojskowego

Urodził się 15 lutego 1924 r. w Charzewicach w pow. tarnobrzeskim. Był synem Józefa i Marii z d. Łuczak. W 1941 r. został przez swojego ojca zaangażowany do placówki NOW w Nisku. W październiku 1943 r. wstąpił do oddziału partyzanckiego por. Franciszka Przysiężniaka „Ojca Jana” na Lubelszczyźnie, gdzie ukończył konspiracyjną podchorążówkę i brał udział w walkach w Lasach Janowskich (m.in. w bitwie na Porytowym Wzgórzu). Po zajęciu Rzeszowszczyzny przez Sowieców został wcielony do 25. pułku piechoty 10. Dywizji Piechoty. Wobec aresztowań byłych żołnierzy AK zdezerterował w lutym 1945 r., powrócił do Niska i nawiązał łączność z lokalnym dowództwem Narodowego Zjednoczenia Wojskowego. W kwietniu 1945 r. objął dowództwo nad tarnobrzeską Komendę Powiatową NZW. Wkrótce zorganizował oddział leśny, który brał udział w walkach z funkcjonariuszami bezpieki, w tym w bitwie pod Kuryłówką, w której zginęło kilkudziesięciu Sowietów. 11 lipca 1945 r. grupa została częściowo rozbita w trakcie obławy NKWD i UB pod Lipowcem. W sierpniu pozostała część oddziału została podporządkowana Komendzie Powiatu NZW w powiecie łańcuckim. „Tarzan” został aresztowany w nocy z 7 na 8 sierpnia 1946 r. przez funkcjonariuszy Powiatowego Urzędu Bezpieczeństwa Publicznego w Tarnowie, gdzie zorganizował oddział Pogotowia Akcji Specjalnej NZW. W tym samym czasie w Mielcu aresztowano jego ojca – Józefa Gajdę, którego po błyskawicznym procesie skazano na śmierć i stracono. 27 września 1946 r. Wojskowy Sąd Rejonowy w Krakowie skazał Tadeusza Gajdę na karę śmierci. Wyrok został wykonany 14 października 1946 r. w więzieniu przy ul. Montelupich w Krakowie. Szczątki Tadeusza Gajdy zostały odnalezione w wyniku prac ekshumacyjnych prowadzonych w październiku 2017 r. przez IPN na Cmentarzu Rakowickim.

Stefan Górski, pseudonim „Brzeg”, „Zdrój”, ppor. piech. rez., oficer Armii Krajowej, cichociemny, kawaler orderu

Virtuti Militari

Urodził się 27 kwietnia 1922 roku w Poznaniu. Był synem Wacława i Kazimieri Grześkowskiej. Przed wojną należał do harcerstwa. We wrześniu 1939 roku działał w harcerskich służbach pomocniczych. 19 września 1939 roku wraz z innymi harcerzami przedostał się na Węgry, skąd w grudniu dotarł do Francji, gdzie wstąpił do tworzących się Polskich Sił Zbrojnych. Po kapitulacji Francji trafił do Wielkiej Brytanii, gdzie pełnił służbę w 1 Dywizji Strzelców. Zgłosił się do służby w kraju. Po odbyciu przeszkolenia z zakresu prowadzenia działań dywersyjnych został zaprzysiężony 4 sierpnia 1943 r. i skierowany do Głównej Bazy Przerzutowej w Brindisi. Na teren Polski został zrzucony z 16 na 17 kwietnia 1944 r. w okolicach wsi Baniocha k. Góry Kalwarii. Przydzielono go do Kedywu Okręgu AK Łódź, gdzie pełnił funkcje dowódcze. W 1945 r. ujawnił się. Podjął studia oraz uprawiał lekkoatletykę w barwach Klubu Sportowego „Warta Poznań”, zostając w 1946 r. mistrzem Polski w sztafecie 3x1000 m. Aresztowany 22 listopada 1947 r. został poddany brutalnemu śledztwu w Wojewódzkim Urzędzie Bezpieczeństwa Publicznego w Poznaniu. Wojskowy Sąd Rejonowy w Warszawie 4 sierpnia 1948 r. skazał Górskiego na karę śmierci pod fałszywym zarzutem szpiegostwa na rzecz wywiadu angielskiego. Wyrok został wykonany przez rozstrzelanie 25 września 1948 roku w więzieniu mokotowskim w Warszawie. Szczątki Stefana Górskiego zostały odnalezione w 2013 r. w wyniku prac ekshumacyjnych prowadzonych przez IPN w Kwaterze „Ł” Cmentarza Wojskowego na Powązkach.

Władysław Guzdek, ps. "Wilk", żołnierz Narodowych Sił Zbrojnych

Urodził się 19 stycznia 1925 r. w Dziedzicach. Był synem Teofila i Marii. Pochodził z patriotycznej rodziny - brat Józef, który był nauczycielem i ppor. rez. 3 Pułku Strzelców Podhalańskich, został zamordowany w Katyniu. W lutym 1946 r. wstąpił do Zgrupowania Narodowych Sił Zbrojnych kpt. Henryka Flamego "Bartka", biorąc udział w akcjach wymierzonych w działaczy komunistycznych. W lipcu 1946 r. został ciężko

ranny podczas obławy w Bestwinie. Zdołał się ukryć i po wyleczeniu pełnił funkcję łącznika oddziału z dowództwem Okręgu NSZ. Guzdek został aresztowany 19 października 1946 r. w Zabrze. Wojskowy Sąd Rejonowy w Katowicach na sesji wyjazdowej w Będzinie 14 grudnia 1946 r. skazał go na karę śmierci, którą wykonano 31 grudnia 1946 r. w więzieniu w Katowicach przy ul. Mikołowskiej. Szczątki Władysława Guzdeka odnaleziono we wrześniu 2017 r. w trakcie prac ekshumacyjnych prowadzonych przez IPN na Cmentarzu Komunalnym przy ul. Panewnickiej w Katowicach.

Jan Kwiczala ps. "Emil", członek Narodowych Sił Zbrojnych

Urodził się 3 maja 1913 r. w Rajsku. Był synem Józefa i Magdaleny. W okresie międzywojennym pełnił służbę w 3 Pułku Strzelców Podhalańskich, był także członkiem Związku Strzeleckiego i Polskiego Związku Zachodniego. W czasie okupacji został wywieziony na roboty przymusowe do Niemiec, skąd dwukrotnie uciekał podejmując prawdopodobnie również misje kurierskie. Ukrywał się w okolicy Dziedzic. W 1944 r. wstąpił do NSZ, w październiku tego roku zaprzysiął Henryka Flamego ps. "Bartek" do organizacji. Po wojnie pracując jako strażnik kolejowy pod pozorem podróży służbowych pełnił funkcję łącznika dowództwa VII Okręgu NSZ do Zgrupowania "Bartka", dostarczając rozkazy, pieniądze i żywność. Został aresztowany 19 października 1946 r. w Zabrze. WSR w Katowicach na sesji wyjazdowej w Będzinie 14 grudnia 1946 r. skazał Kwiczala na karę śmierci, która została wykonana 31 grudnia 1946 r. w więzieniu przy ul. Mikołowskiej w Katowicach. Szczątki Jana Kwiczali odnaleziono we wrześniu 2017 r. podczas prac ekshumacyjnych prowadzonych przez IPN na Cmentarzu Komunalnym przy ul. Panewnickiej w Katowicach.

Tadeusz Leśnikowski pseud. „Desant”, porucznik Armii Krajowej

Urodził się 16 grudnia 1916 r. w Michałowie w ówczesnym

powiecie konińskim. Był synem Franciszka i Agnieszki z d. Jaworskiej. Student Politechniki Warszawskiej. Uczestnik kampanii wrześniowej w jednostkach łączności. W okresie okupacji pełnił służbę w Armii Krajowej. W 1946 r. podjął pracę przy urzędującej w powiecie przemyskim Komisji Delimitacyjnej zajmującej się ustaleniem przebiegu granicy polsko - radzieckiej w tym rejonie. W maju 1949 r. został aresztowany pod fałszywym zarzutem szpiegostwa na rzecz wywiadu brytyjskiego. Wyrokiem Wojskowego Sądu Rejonowego w Warszawie z 13 stycznia został skazany na karę śmierci, którą wykonano 5 maja 1950 r. w więzieniu mokotowskim w Warszawie. Szczątki Tadeusza Leśnikowskiego odnaleziono w wyniku prac ekshumacyjnych prowadzonych w 2017 r. przez IPN w kwaterze „Ł” Cmentarza Wojskowego na Powązkach.

Stanisław Ludzia ps. „Harnaś”, żołnierz Armii Krajowej

Urodził się 1 czerwca 1923 r. w Ostrowsku w powiecie nowotarskim. Był synem Wojciecha i Anny z d. Wróbel. W czerwcu 1944 r. związał się z oddziałem Ludowej Straży Bezpieczeństwa Józefa Kurasia „Ognia”. Po zajęciu Nowego Targu przez Armię Czerwoną wstąpił do MO. W kwietniu 1945 r. wraz z innymi „ogniowcami” zdezerterował z posterunku i udał się w góry, gdzie odtwarzany był oddział partyzancki. W październiku 1945 r. wyjechał do Zabrze, a następnie do Gliwic, gdzie pracował jako robotnik pod fałszywym nazwiskiem. Wiosną 1946 r. wrócił do oddziału i został mianowany adiutantem „Ognia”. Brał udział w akcjach wymierzonych przeciwko funkcjonariuszom aparatu bezpieczeństwa m.in. uczestniczył w rozbiciu dowodzonego przez Stanisława Wałacha oddziału prowokacyjnego UB. 21 lutego 1947 r. został ranny w walce z UB i KBW w Ostrowsku, w której zginął Kuraś. Zdołał jednak przedrzeć się przez pierścień obławy i uciec z zasadzki. W marcu 1947 r. ujawnił się w Powiatowym Urzędzie Bezpieczeństwa Publicznego w Nowym Targu. Zagrożony aresztowaniem we wrześniu 1947 r. przyłączył się do dowodzonego przez Józefa Świdra „Mściciela” oddziału partyzanckiego „Wiarusy”, nad którym

objął dowództwo w październiku 1948 r. Uczestniczył w wielu przeprowadzonych akcjach m.in. nadzorował wkopanie symbolicznego krzyża w miejscu śmierci „Ognia”. Stanisław Ludzia został aresztowany 16 lipca 1949 r. podczas fikcyjnego przerzutu na Zachód. 28 listopada 1949 r. na mocy wyroku Wojskowego Sądu Rejonowego w Krakowie został skazany na karę śmierci. Egzekucję przeprowadzono 12 stycznia 1950 r. w więzieniu przy ul. Montelupich w Krakowie. Szczątki Stanisława Ludzi zostały odnalezione w trakcie prac ekshumacyjnych prowadzonych w październiku 2017 r. przez IPN na Cmentarzu Rakowickim.

Stanisław Marciniak pseud. „Niewinny”, „Janusz”, żołnierz Batalionów Chłopskich, Armii Krajowej – Zrzeszenia „Wolność i Niezawisłość”

Urodził się 1 sierpnia 1915 r. w miejscowości Dratów w powiecie lubartowskim. Był synem Stanisława i Józefy z d. Ozga. W latach 1937 – 1938 odbył służbę wojskową w 12. Pułku Ułanów Podolskich. W okresie niemieckiej okupacji był żołnierzem Batalionów Chłopskich na placówce w Abramowie. Od stycznia 1946 r. był członkiem oddziału Józefa Struga „Ordona”. Ujawnił się w 1947 r. przed Powiatowym Urzędem Bezpieczeństwa Publicznego w Chełmie, jednak pozostał dalej w konspiracji. Po śmierci „Ordona” i jego zastępcy Stanisława Falkiewicza pseud. „Ryś”, przejął w grudniu 1947 r. komendę nad oddziałem. Grupa przetrwała w terenie do maja 1948 r., kiedy uległa rozpadowi. Marciniak wyjechał wówczas na Ziemię Odzyskane, a następnie do Płocka. Pracował w stoczni rzecznej w Płocku jako strażak i strażnik przemysłowy. Poszukiwany przez UB, powrócił we wrześniu 1951 r. na Lubelszczyznę i dołączył do oddziału Edwarda Taraszkiewicza pseud. „Żelazny”. Został aresztowany 6 października 1951 r. w wyniku obławy zorganizowanej przez UB-KBW w kolonii Zbereże nad Bugiem i przewieziony do Powiatowego Urzędu Bezpieczeństwa Publicznego we Włodawie. Stamtąd został przeniesiony do Wojewódzkiego Urzędu Bezpieczeństwa Publicznego w Lublinie, a następnie osadzony w więzieniu na Zamku w Lublinie. Przeszedł

intensywne i ciężkie śledztwo. Wojskowy Sąd Rejonowy w Lublinie 14 sierpnia 1952 r. skazał Marciniaka na karę śmierci, którą wykonano 12 stycznia 1953 r. w więzieniu na Zamku w Lublinie. Szczątki Stanisława Marciniaka odkryto w listopadzie 2017 r. podczas prac ekshumacyjnych prowadzonych przez IPN na Cmentarzu Rzymskokatolickim przy ul. Unickiej w Lublinie.

Adam Mirecki ps. „Adaś” – podporucznik rezerwy WP,
kapitan Narodowej Organizacji Wojskowej – Armii Krajowej

Urodził się 4 stycznia 1909 r. w Ulanowie w powiecie niskim. Był synem Dominika i Pauliny z d. Ścisłowskiej. Po ukończeniu gimnazjum w Nisku został powołany w do służby wojskowej, którą odbył w latach 1932 – 1933 w szkole podchorążych piechoty rezerwy przy 17 pp. w Rzeszowie. Od 1934 r. do wybuchu wojny pełnił funkcję sekretarza gminy Stany w powiecie niskim. W latach trzydziestych wstąpił do Młodzieży Wszechpolskiej oraz działał w Stronnictwie Narodowym. We wrześniu 1939 r. został zmobilizowany i przydzielony do 3 pp. Legionów. Po rozbiciu jednostki przez Niemców powrócił do rodzinnego Niska. W listopadzie 1939 r. został aresztowany przez Niemców. Udało mu się jednakże zbiec z transportu do obozu jenieckiego i przedostał się do Warszawy, gdzie w lutym tego roku wstąpił w Narodowej Organizacji Wojskowej, w której pełnił różne wyższe funkcje. Był m.in. komendantem Okręgu Lubelskiego oraz Lwowskiego. Po scaleniu NOW z AK został jej członkiem i wszedł w skład Komendy Okręgu AK we Lwowie obejmując stanowisko oficera organizacyjnego ds. partyzanckich. W tym okresie trzykrotnie aresztowany przez Niemców, zdołał się uwolnić. W grudniu 1943 r. po zatrzymaniu przez gestapo został osadzony w Gross – Rosen oraz innych obozach koncentracyjnych w tym m.in. Bergen - Belsen, gdzie przebywał do kwietnia 1945 r. Po powrocie do Polski został wkrótce aresztowany i w maju 1947 r. skazany za przynależność do Stronnictwa Narodowego. Po opuszczeniu więzienia w lipcu 1949 r. nawiązał kontakt z emigracyjnym ośrodkiem Stronnictwa. Ponownie został aresztowany w listopadzie 1950 r. i wyrokiem Wojskowego Sądu

Rejonowego w Warszawie z 28 kwietnia 1952 r. skazano go na czterokrotną karę śmierci. Wyrok został wykonany 24 października 1952 r. w więzieniu mokotowskim w Warszawie. Szczątki Adama Mireckiego zostały odnalezione w 2017 r. w trakcie prac ekshumacyjnych prowadzonych przez IPN w Kwaterze „Ł” Cmentarza Wojskowego na Powązkach.

Wincenty Niemkowicz

Urodził się 27 marca 1908 r. w Rydze. Był synem Franciszka i Pauliny. Wraz z rodziną mieszkał w Białymstoku. Z zawodu był szewcem. W 1943 r. został aresztowany przez Niemców w 1943 r. i osadzony w obozie karnym „Zielona” koło Białegostoku. Od lipca tego roku wraz z grupą osadzonych był codziennie przewożony z obozu, do pracy przy budowie szosy Białystok – Warszawa. Podczas południowej przerwy strażnicy pozwalali więźniom posilić się u miejscowych gospodarzy. 23 lipca 1943 r. Niemkowicz nie wrócił na czas, co uznano za próbę ucieczki. Po schwytaniu tego samego dnia został odprowadzony poza zabudowania wsi Rzędziany i zamordowany przez Niemców, którzy do ukrycia zwłok wykorzystali istniejącą jamę. Szczątki Wincentego Niemkowicza odnaleziono w maju 2018 r. podczas prac ekshumacyjnych prowadzonych przez IPN w miejscowości Rzędziany w woj. podlaskim.

Tadeusz Ośko vel Wojciech Kossowski ps. „Sęp”, ppor. Armii Krajowej

Urodził się 11 maja 1913 r. w Warszawie. Był synem Jana i Stanisławy z d. Brodeckiej. Od 1934 r. służył w KOP. Jesienią 1939 r. wstąpił do Służby Zwycięstwu Polski w Warszawie. Następnie kontynuował działalność konspiracyjną w ramach Związku Walki Zbrojnej w Łowiczu. Od 1942 r. działał w AK na Zamojszczyźnie. Dowodząc sformowanym przez siebie oddziałem kierował akcjami likwidacji konfidentów oraz dokonał odbicia osadzonych w więzieniu w Biłgoraju, skąd uwolniono 70 osób. Na początku 1945 r. przybył do Bydgoszczy i posługując się fałszywymi dokumentami jako rzekomy

kapitan UB odwiedzał komisariaty MO. 26 II 1945 r. w czasie „inspekcji” w I Komisariacie MO otrzymał informację o transporcie do Jastrowia aresztowanych przez NKWD żołnierzy AK. „Sęp” gdy zorientował się, że eskortujący aresztowanych milicjanci zdają sobie sprawę, że wiozą ich na rozstrzelanie, a jeden z nich nawet przyznał się, że jest współpracownikiem NKWD rozkazał ich rozstrzelać. Po akcji wyjechał na kilka miesięcy na Śląsk. W listopadzie 1945 r. wrócił do Bydgoszczy. W kwietniu 1946 r. dołączył do Okręgu Pomorskiego Zrzeszenia WiN.

18 kwietnia 1946 r. w Boluminie został aresztowany przez grupę operacyjną UB-MO.

30 września 1946 r. został skazany przez Wojskowy Sąd Rejonowy w Bydgoszczy na karę śmierci, którą wykonano 27 listopada 1946 r. w Więzieniu Karno-Śledczym przy ul. Wały Jagiellońskie w Bydgoszczy. Szczątki Tadeusza Ośki odnaleziono w czerwcu 2018 r. podczas prac ekshumacyjnych prowadzonych przez IPN na Cmentarzu Komunalnym przy ul. Kcyńskiej w Bydgoszczy.

Jan Przybyłowski pseud. „Onufry”, por. Narodowego Zjednoczenia Wojskowego

Urodził się 27 listopada 1917 r. w Zbyszewie w powiecie lipnowskim. Był synem Józefa i Kazimierzy z d. Matuszewskiej. Wiosną 1938 r wstąpił na ochotnika do wojska pełniąc służbę w 67 pp. w Brodnicy, gdzie ukończył szkołę podoficerską w stopniu kaprała. W kampanii wrześniowej został wzięty do niewoli przez Niemców i osadzony w obozie jenieckim, a następnie skierowany na roboty przymusowe, skąd zbiegł w 1942 r. Po powrocie do Polski zaangażował się w działalność w Polskiej Organizacji Zbrojnej. Po akcji scaleniowej z AK pełnił funkcję zastępcy dowódcy oddziału dywersyjnego w powiecie lipnowskim. Od marca 1945 r. wraz ze Stefanem Bronarskim ps. „Liść” zaczął organizować oddziały samoobrony. Latem 1946 r. wszedł do sztabu 11 Grupy Operacyjnej Narodowych Sił Zbrojnych obejmującej zasięgiem działania powiaty: sierpecki, rypiński, mławski, lipnowski, włocławski, płoński, płocki oraz częściowo działowski i ciechanowski. Po jej rozbiciu na początku 1948

r. znalazł się w sztabie XXIII Okręgu NZW pełniąc funkcję szefa wywiadu. Został aresztowany 26 września 1948 r. i wyrokiem Wojskowego Sądu Rejonowego w Warszawie z 3 lipca 1950 r. skazano go na trzykrotną karę śmierci. Wyrok wykonano 18 stycznia 1951 r. w więzieniu mokotowskim w Warszawie. Szczątki Jana Przybyłowskiego zostały odnalezione w 2017 r. w trakcie prac ekshumacyjnych prowadzonych przez IPN w Kwaterze „Ł” Cmentarza Wojskowego na Powązkach.

Szczepan Ścibior – pułkownik WP, kawaler orderu Virtuti Militari

Urodził się 13 grudnia 1903 r. w Uniejowie. Był synem Michała i Joanny z d. Kokorzyckiej. Był uczestnikiem wojny polsko – bolszewickiej. Po ukończeniu gimnazjum w Uniejowie w 1924 r. rozpoczął naukę w Szkole Podchorążych w Warszawie, którą zakończył zdając maturę. Następnie wstąpił do Oficerskiej Szkoły Lotniczej w Grudziądzu, którą ukończył w 1927 r. i został przydzielony do 3 pułku lotniczego w Poznaniu, w którym pełnił służbę do 1937 r. W tym roku został skierowany do Wyższej Szkoły Lotniczej w Warszawie, którą ukończył w 1938 r. i został przeniesiony do Grupy Szkół Lotniczych na stanowisko II oficera sztabu. We wrześniu 1939 r. przekroczył granicę rumuńską i został internowany w obozie w m. Tulcea (Tulczy). W listopadzie 1939 r. przedostał się przez Maltę do Francji. Został skierowany do bazy Bron k. Lyonu, gdzie pełnił funkcję pilota - instruktora w dywizjonie szkolnym tworzących się polskich jednostek lotniczych. Po agresji Niemiec na Francję dotarł do Wielkiej Brytanii, gdzie w sierpniu 1940 r. został dowódcą 1 eskadry sformowanego 305 Dywizjonu Bombowego Ziemi Wielkopolskiej im. J. Piłsudskiego, a od 1 sierpnia 1941 r. objął na krótko nad nim dowództwo. W nocy z 5 na 6 sierpnia w czasie lotu bojowego samolot pilotowany przez Ścibiora został zestrzelony nad terytorium Belgii. Udało mu się uratować, jednakże wkrótce został aresztowany przez gestapo w Brukseli i osadzony w obozie jenieckim. W maju 1945 r. został uwolniony przez wojska brytyjskie. W marcu 1946 r.

powrócił do kraju i wstąpił do służby w siłach powietrznych Wojska Polskiego. Po awansowaniu do stopnia pułkownika w grudniu 1946 r. objął stanowisko komendanta Oficerskiej Szkoły Lotniczej w Dęblinie. W sierpniu 1951 r. został aresztowany przez Główny Zarząd Informacji WP pod fałszywym zarzutem działalności dywersyjnej oraz szpiegowskiej. Po brutalnym śledztwie został skazany przez Najwyższy Sąd Wojskowy wyrokiem z 13 maja 1952 r. na karę śmierci, która została wykonana 7 sierpnia 1952 w więzieniu mokotowskim w Warszawie. Szczątki Szczepana Ścibiora zostały odnalezione w trakcie prac ekshumacyjnych prowadzonych w 2017 r. przez IPN w Kwaterze „Ł” Cmentarza Wojskowego na Powązkach.

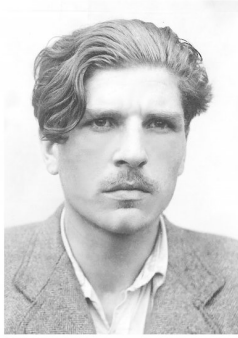
Antoni Wąsowicz ps. „Roch” , sierż. Armii Krajowej

Urodził się 17 kwietnia 1922 r. w Aloksie w pow. Święciany. Był synem Władysława i Weroniki z d. Dejczo. W czasie okupacji należał do AK. Po ponownym zajęciu Wileńszczyzny przez Armię Czerwoną został powołany do odbycia służby wojskowej. W maju 1945 r. zdezerterował i wstąpił do oddziału Władysława Tomczaka „Zadory”. Wraz z tym oddziałem uczestniczył m.in. w zajęciu więzienia w Szamotułach w czerwcu 1945 r. W marcu 1946 r. wstąpił do oddziału partyzanckiego „Wojsko Polskie” dowodzonego przez Władysława Janura „Wisłę”. Brał udział w akcjach przeciwko współpracownikom UB, aktywistom komunistycznym oraz pospolitym przestępcom. Latem 1946 r., po częściowym rozbiciu oddziału, dołączył do zgrupowania Józefa Kurasia „Ognia” i wszedł w stopniu sierżanta w skład 3. Kompanii nad którą objął dowództwo w listopadzie 1946 r. „Roch” nadzorował m.in. wysadzenie pomnika wdzięczności Armii Czerwonej w Rabce 31 VII 1946 r. Po ogłoszeniu amnestii w lutym 1947 r. nie ujawnił się i kontynuował działalność konspiracyjną. Dopiero wiosną 1947 r., nie widząc możliwości dalszego prowadzenia działań partyzanckich, zdecydował się przedostać do amerykańskiej strefy okupacyjnej w Austrii. Przygotowana w maju 1947 r. ucieczka nie powiodła się jednak i został złapany, a następnie odesłany do Polski. 18

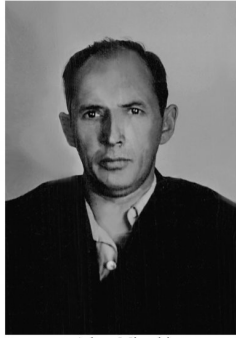
grudnia 1947 r. wyrokiem Wojskowego Sądu Rejonowego w Krakowie został skazany na śmierć. Wyrok wykonano w więzieniu przy ul. Montelupich w Krakowie 24 lutego 1948 r. Szczątki Antoniego Wąsowicza zostały odnalezione w trakcie prac ekshumacyjnych prowadzonych w październiku 2017 przez IPN r. na Cmentarzu Rakowickim.

Tadeusz Zajączkowski ps. „Mokry”, żołnierz Armii Krajowej

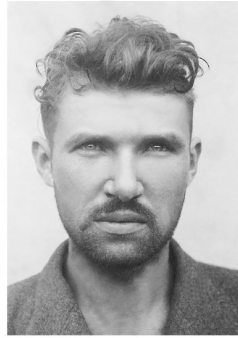
Urodził się 1 stycznia 1924 r. we Lwowie. Był synem Franciszka - zawodowego żołnierza i Walerii z d. Musiał. W 1942 r. został skierowany na roboty przymusowe, skąd uciekł. W tym samym roku zostali zastrzeleni w Gorlicach przez Niemców jego ojciec i najstarszy brat. Zajączkowski w tym czasie ukrywał się i z czasem wstąpił do oddziału partyzanckiego AK. Po jego rozwiązaniu w 1944 r. znalazł się w Lublinie, gdzie zgłosił się do wojska. Po zdemobilizowaniu latem 1946 r. wstąpił do działającego w rejonie Makowa Podhalańskiego oddziału partyzanckiego „Błyskawica”-„Huragan” Stanisława Marka „Orlicza”. Uczestniczył w wielu akcjach oddziału, w tym m.in. w zasadzce w Makowie Podhalańskim w wyniku której partyzanci zastrzelili zastępcę naczelnika Wydziału III Wojewódzkiego Urzędu Bezpieczeństwa Publicznego w Krakowie. Zajączkowski został aresztowany 25 sierpnia 1946 r. i wyrokiem Wojskowego Sądu Rejonowego w Krakowie z 29 września 1946 r. skazano go na karę śmierci, którą wykonano 21 października 1946 r. w więzieniu przy ul. Montelupich w Krakowie. Szczątki Tadeusza Zajączkowskiego zostały odnalezione w wyniku prac ekshumacyjnych prowadzonych w październiku 2017 r. przez IPN w na Cmentarzu Rakowickim.

Adam Domalik
1925-1948

Adam Mirecki
1909-1952

Antoni Wąsowicz
1922-1948

Florian Dutkiewicz
1900-1946

Jan Kwiczala
1913-1946

Jan Przybyłowski
1917-1951

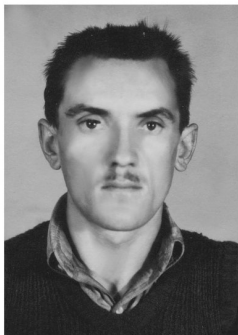
Józef Domański
1920-1953

Ludwik Augustyniak
1898-1946

Stanisław Dolewski
1910-1948

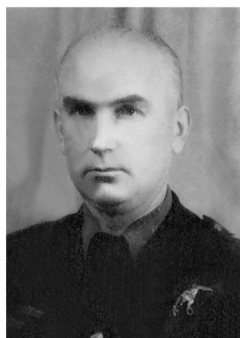
Stanisław Ludzia
1923-1950

Stanisław Marciniak
1915-1953

Stefan Górski
1922-1948

Szczepan Ścibior
1903-1952

Tadeusz Gajda
1924-1946

Tadeusz Leśnikowski
1916-1950

Tadeusz Ośko
1913-1946

Tadeusz Zajączkowski
1924-1946

Wiesław Budzik
1920-1946

Wincenty Niemkiewicz
1908-1943

Władysław Guzdek
1925-1946

Kalendarium Prac
 Rok 2003
 Rok 2006
 Rok 2007
 Rok 2008
 Rok 2009
 Rok 2011
 Rok 2012
 Rok 2013
 Rok 2014
 Rok 2015
 Rok 2016

Rok 2017
Rok 2018
Rok 2019
Rok 2020
Rok 2021
Rok 2022